

VERSPIL, AS EN GA VOORT BERICHT AAN DELEUZE EN VERDER

Pieter DE BUYSSER

Ik had aangekondigd om over de tragedie te spreken, maar door wat ik de laatste dagen heb gelezen en herlezen, ben ik van dat plan afgeweken. Niet dat ik het niet meer over de tragedie zal hebben. Maar bij het herlezen overviel mij een stemming die me zonet urgenter, dan toch meer onontkoombaar leek. Ik heb Deleuze altijd beschouwd als een vrolijke Frans. Deleuze, dat was zon en zee en vakantie, maar er is aan die vakantie een vrij abrupt einde gekomen toen ik een paar dagen geleden in zijn boekje over Kafka de volgende zin las. Deleuze citeert Kafka: "Quel supplice que d'être gouverné par les lois qu'on ne connaît pas." Een zin die me in het hart raakt, en een zin die misschien ook de kernproblematiek van Kafka is. In het boek over Kafka probeert Deleuze van Kafka een Deleuziaans schrijver te maken. En het is bij die zin dat er bij mij iets loskwam, een groeiend verzet, iets wat mij ertoe heeft gedwongen een andere tekst te schrijven omdat hij mijn lectuur van Deleuze in een paar dagen tijd sterk heeft veranderd. Dat sluimerend verzet heeft zich georganiseerd in een minuscuul pentagoon. Wat ik heb geschreven is een brief, en een minuscuul addendum. Het geheel heb ik opgedragen aan het waanbeeld van de dag: "Gilles Deleuze".

GEACHTE HEER DELEUZE,

JE HEBT IN ONS SPRAAKORGAAN GESNEDEN. JE HEBT DE CONCEPTEN LATEN BLAFFEN. SPREKEND OVER MORGEN EN VERRE HORIZONS HEB JE KLATEREND EEN GETEKEND MEISJE LATEN HURKEN IN JE VERTOOG, IN JE VERTE-OOG. EN EEN VERWARDE WIMPER PLOOIDE ONS ALFABET OPEN. EEN KINDERKARAVAN LETTERS KOMT UIT DE ROKKEN VAN HET KLEINE VUILE GEHEIMPJE GEKROPEN EN ALLE EENDEN WERDEN ZWEMPAARDEN EN LACHVEERTJES IN DE OREN VAN DE TOCH WEL SCHITTEREND GESMEERDEN. EN ACH, DAT TRANSCENDENTE EN AL DIE DAARAAN VERWANTE MANKEMENTEN, DIE HEB JE ONS ALLANG VERGEVEN. DAT WAS ALLEMAAL ERG CHARMANT VAN U. MAAR NOG ALTIJD VERSTART DE STEM VAN EEN MENS ALS EEN STOK EN NOG HANGEN DE SLAPPE TONGEN AAN DE BOMEN, EN KOKEN DE PUNTJES VAN DE HEM-

DEN OVER, MENEER. EN NOG VOLGEN DE DOBBELSTENEN HUN EIGEN WEG.

DOMOOR DAT IK MIJ DAAR NOG OM VERWONDER.

IK WAS EEN PANTER, EEN WESP EN EEN ORCHIDEE. IK HEB GESPIJT IN DE KNUPPELZWARTE AARDE, IK HEB MIJN GEURIGE THUIS VERBRAND EN MIJN SCHOUW LATEN GALOPPEREN OVER DE AFGESNEDEN WEGEN. MAAR HET STREMSEL KLEEFT IN DE MELKWITTE GEZICHTEN EN VAN HEIMWEE NAAR HIER SLAAT DE OLIJFTAK TULP.

ONDER HET TEKEN VAN DE ECLIPS:

IL FAUT ÊTRE ABSOLUMENT HET MODERNE EN HET MELANCHOLISCHE ZIJN SYNONIEM GEWORDEN. EN DE WIND KOMT OPNIEUW UIT DE RICHTING VAN WOLF EN DE HEEMKUNDIGE KRING SLUIT GELIJK EEN SPIER. DE VOORUITGANG IS EEN STALEN ROLTRAP WAAROP WIJ ZELF STIL BLIJVEN STAAN. WANT, NOG ALTIJD, NOG ALTIJD, NOG ALTIJD IS EN BLIJFT DE MENS HET DIER MET DE ZERE GEZWOLLEN VOETEN. JIJ, MET JE BEMINNELIJKE LAXEERMIDDELEN, JE TALENT OM DIEP IN DE KELEN TE KITTELEN EN DE GECONSTIPEERDE SPRAAK TE ONTSTOPPEN. HET SPIJT ME ZEER, MAAR ZONDER ER EEN STANDPUNT VAN TE MAKEN; ER BLIJFT WEL EEN STAND VAN ZAKEN: ER ZIJN GEEN KINDEREN MEER, MENEER. ZELFS NIET IN DE KELDER.

EN HET WOORD IS NOG STEEDS DAT ARM MAGER VENTJE MET EEN SNOTNEUS WAARVAN HIJ DENKT DAT HET DE PALING IS DIE HIJ DACHT GEVANGEN TE HEBBEN.

ZO, ZIEZO.

OM VERNOEMDE REDENEN ZIE IK MIJ GENOOPT EENZIJDIG HET AKKOORD OP TE ZEGGEN.

IK VAAR VANAF HEDEN MIJN EIGEN KOERSK.

HOOGACHTEND.

Addendum als pentagoon. (Aan Deleuze en verder)

Punt 1

Nog voor die immanente tent hier doorzakt, betast het verschil tussen licht en donker. Ga met je vinger langs de rand en wanneer je het gleufje raakt, dring er dan met je vinger in.

Punt 2

Wanneer de rizoom al tot aan je lippen staat, open je mond, strek je vingers en pluk de aasgier boven je kop uit de lucht. Hou zijn poten stevig vast, breng zijn snavel naar je mond. Laat zijn bek je wijsheidstand trekken. Hou je tand in de hand en laat de gier los. Grits nu met je andere hand een knoert van een stuk rizoom uit het veld rond je nek. Snij met je wijsheidstand een punt aan de wortel. Snij hem tot een vlijmende pijl en schiet nu van waar je staat de pijl recht in het oor van het jou verzinnende verzinsel.

Punt 3

Wanneer je verlangend een machine bestelt en je krijgt in de plaats ingewanden uit Ruanda, klaag dan niet. Rechtvaardigheid, zo wilde een leuze van Deleuze, is het continuüm van het verlangen. Klaag niet, hou je sterk, en ook al maak je nu deel uit van deze pentagoon, vanavond mag je nog eens met mama slapen in het grote bed.

Punt 4

Surprise, surprise. Daar is Oedipus weer. Polsstokspringend op zijn stijve plasser, bored as hell and he's in a bad, bad mood. Ha, die theatercoryfeeën. Het is ook nooit genoeg geweest.

Punt 5

Doe je jas aan en ga de straat op. Ga de lange laan naar beneden, draai rechts, draai rechts omdat links ook kan. Loop naar het hart van de stad, de brug op. Wacht, wacht tot de wind zich als een zak over je kop trekt en zing dan: verspil, as en ga voort. Verspil, as en ga voort...

Maar je blijft het uilskuiken met de verpulverde bron in je mond.